Jinak jest osnova vybudována analogicky jako zákon o pojištění pensijním a o pojištění sociálním s tím podstatným rozdílem, že zavádí jednotné premie a jednotné pojistné dávky. Zkušenost ukáže, zdali tato úplná uniformita, která uvaluje stejné břemeno na továrníka-milionáře jako na chalupníka z Podkarpatska a slibuje mu za to stejné požitky, se osvědčí. — Také sporná otázka invalidity, kde dlouho nemohlo dojíti ku shodě mezi zájmovými kruhy živnostenskými a zemědělskými, byla, jak se zdá, již rozřešena podle analogie pojištění dělnického a pensijního s podmínkou trvalosti invalidity a vlivu její na výnos podniku. — n —

Národní Knihovna se konečně stala skutkem. K oslavě 75. narozenin p. presidenta vydal ministr školství výnos o zřízení konservačního oddělení veřejné a universitní knihovny v Praze a zároveň zrušil Československý ústav bibliografický. Toto nové oddělení ponese hrdý název Národní Knihovna. Tak z pyšného projektu zbylo jen pouhé »oddělení«, o němž nevíme ani, jaké bude míti postavení k ostatním už existujícím oddělením. Ale ještě podivnější je formulace vlastního ministerského výnosu. Úkolem N. K. je sbírati všechny rukopisy a tisky napsané neb vytištěné v oblasti Československé republiky. Tyto získává především tím,»že se jí dostává volných výtisků«. Co je to volný výtisk, ví každý právník, ale ministerský výnos to patrně neví, protože by si nemohl plésti výtisky povinné s volnými. Ale na povinné výtisky nemá N. K. nároku, protože o ní dosud neví tiskový zákon. Naopak z volných výtisků by nemohlo vzniknouti žádné zařízení až příliš průhledně napodobující lipské Deutsche Bücherei. Nelze si představiti, že tento výnos stylisoval právník, když přece i v knihovnických kruzích je toto rozlišování zcela běžné. A dále se mluví o získávání přírůstků dary a koupí a konečně výměnou. Smíme se ptáti, z čeho bude vyměňovati, když dosud ani základu nemá? Neb tato výměna se má díti na úkor universitní knihovny? To by ovšem byla podivná konservace. Výnos není vůbec jasný a musíme věru s divnou předtuchou pohlížeti do budoucna Národní Knihovny. Podivné způsoby oslavy osobnosti tak nám vzácné: zřizuje se nejasný institut, zrušuje se Ústav bibliografický, který již i za hranicemi vydobyl si uznání a konečně — mluví se z kompetentních míst o zrušení neb okleštění Masarykovy university, aniž bychom se dočkali odvolání. Ča.

Neurčité odsouzení, jež je předmětem jednání trestní sekce Druhého právnického sjezdu, budí v poslední době dosti živý zájem. Třeba to vítati, neboť jest nezbytno přiblížiti »právní přesvědčení lidu« instituci, která do té míry se odchyluje od zděděných právních představ. Prof. Köhler v Prager Tagblattu z 25. prosince 1924 odmítá neurčité odsouzení v československé osnově trestního zákona, poněvadž špatné chování, které trest prodlužuje, není trestuhodným zločinem a poněvadž vězeňský soud, který má určovati trvání trestu, není vyzbrojen obvyklými garanciemi soudního rozhodování. Autor se obává, že zločinec, který by zasloužil trest jednoho nebo 1½ roku, může býti držen v káznici až 8 let. Při tom patrně přehlédl, že podle § 67 výrok trestu se omezí na určení zákonné sazby, jde-li o zločin, na který ukládá zákon žalář nejméně jednoho roku a nejvýše osmi let. Zákonnou sazbou dlužno však podle § 40 rozuměti sazbu od jednoho roku do tří let nebo od dvou do osmi let anebo sazbu uvedenu na prvém místě zvýšenou podle § 71, nikoli sazbu od jednoho do osmi let. — Jsou-li výhledy Köhlerovy hodně beznadějny, nazírá Dr. Antonín Ráliš v Přítomnosti ze dne 19. února 1925 velmi optimisticky na možnost uspokojivého uskutečnění neurčitého odsouzení. Nevím sice, odkud čerpá poznatek, že trestanec tráví v reformatories prvý čas v samovazbě a výrok, že omezení neurčitosti odsouzení rámcem minima a maxima má znemožniti simulaci, je mi nejasný, sluší však přiznati, že americká zařízení jsou popsána svěže a přehledně naznačeny sporné body. Vhodnost neurčitého odsouzení je na konec zcela závislá od prostředků, jimiž bude stát disponovati k jeho uskutečnění. — ř.